

BIBLIOTEKA

B.511-1

12 14

**K
O
H
A**

Ismail Kadareja

**VJERSHA
DHE
POEMA
ISMAIL
KADARE**

81H-1
K14

i plotë.

ISMAIL KADARE

Libër pamungëpa
5.5.194 d.

K O H A

vjersha dhe poema

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KOHA E POPUJVE

A 11

Kur superkafshët dridhnin botën,
Njeriu në gjunjë nuk u ul.
Ka pasur vite të mamuthëve,
Po kohë të tyre s'pati kurrë.

Me brirë të tmerrshëm e klithma kobi
Mbi tokë ata vunë ligjin bishë;
Megjithatë ish kohë e njerëzve
Dhe ky planet i njerëzve ish.

Nga superpesha u vinte vdekja,
Ngecnin përbindshat në batak.

neris Kështu do ngecin supershtetet
Në llum të globit pak nga pak.

Dhe kur në të ardhmen do zbulojnë
Eshtrat e tyre nëpër botë,
Ashtu si eshtrat mamuthore ←.
Që zoologët gjejnë sot,

Kur të zbulojnë konstruktet, dhëmbët,
Atë burokratizm-hata,
Ç'heronj, do thonë, kanë qenë
Popujt që rrojtën tok me ta.

Ata q'u ngritën përballë tyre,
Që u qëndruan trimërisht,
Ish kohë e tyre ajo, do thonë,
Dhe ky planet i tyre ish.

lust
këmbët

VALLJA SHQIPTARE

Tri herë opinga rrahu dheun
Sikur kërkoi leje prej tij.
Pastaj shamia palët ndehu
Me qetësi dhe madhështi.

Kështu midis qiellit edhe botës
Vallja u lind, vallja u shpall.
Këmba sinjale i çon tokës
Dhe dora qiellit i jep lajm.

Dhe vallja rrokulliset tutje
Në kohëra hedhur si hobé. K.
Prilli përsipër i hedh lule,
Dhjetori borën shkund atje.

Valle shqiptare, shenja n'erë.
Ylbere tirqesh tej-tëhu.
Kush ju kërcëu ju njëherë
Dhe këmbët rob s'i mbenë te ju.

122 | Kush ra midis vorbullës suaj
Dhe s'u përzhit, dhe s'u përflak.
Ju bubullima me opinga,
Që nëpër shekuj bridhni varg.

L U L E M O L L Ë T

92/1
Lulemollët nën dritën e hënës
Bien si brilantë diku.
Ikin qiellit patat e egra,
Me pak hënë në krahë gjithashtu.

Për të qenë një mbrëmje e bukur
Pak gjëra i mjaftojnë, fare pak.
I mjafton një shtresëz hëne,
Si bukës së mëngjesit pak gjalpë.

Për të qenë e bukur kjo udhë
Ritmi i hapave tonë i mjafton.
Ja patat e egra nga krahët
Shkundin hënën pikë-pikë si limon.

Nga dritaret e shtëpive fshatare
Copra lajmesh të TV-së vijnë që larg.
Për lulet e mollëve po të fliste,
Spikerja,

s'do të çuditesha aspak.

N'Evropë jemi vendi i vetëm.
Që në mbrëmje më parë se gjithçka
Japim lajmet për njerëzit e thjeshtë
Të uzinave dhe fushave të mëdha.

Mbledhin buzët me siguri ish-zotërinjtë:
Uh, ç'lajme pa lezet, «me fshat».
Ata që më të rëndësishëm se drithërat
Quajnë çdo krim e psikopat.

Brilantët e Zhaklinë Onasisit
Mbi gjitha lulet e botës vënë ata
Dhe për rrudhat e Greta Garbos
Psherëtijnë si për më të madhe hata. *K*

{ ~~Pështyj mbi sensacionet e përtej detit~~
~~Mbi «yjtë» e «superyjtë» e gjithë ç'japë~~ *shkël*
Të gjithë ata bashkë dinjitetin
E një are me grurë s'e kanë.

Gjithë reklamat e tyre së bashku.
S'kanë kaq dritë se këto lulemollë
Lulemollët që ndershmërisht bien
Pa kërkuar asgjë,
nën hapat tonë. *}*

PARTIA IME

Atë që dot s'ma jepte kush,
Partia ime, ti ma dhe,
Nj'armatë shokësh sup më sup,
Më madhështoren përmbi dhe.

Me mijra zemra që janë lidhur
Si enë komunikuese varg.
Në dejtë e mi me anë të tyre
Seç rrjedh ky gjaku yt i madh.

Dhe ja, po ndjej si gjaku yt
Me puls të njëjtë rreh në damarë,
Që nga m'i thjeshti komunist
E gjer te Sekretar i Parë.

Të vjetrit shpesh hyjnitë i kanë
Me shumë flatra, sy e vesh;
Unë qesh me perënditë hindjane,
Me perënditë greke qesh.

Me sistem zemrash lidhur bashkë,
Që ti Partia jonë na dhe.
M'i thjeshti komunist në radhë
Ngrihet mbi qindra Promete.

Se s'ka më mrekulli të madhe
Që në komunë kështu të jesh;
Që në trup tënd gëzim e halle
Të mijra shokëve të kesh.

Të ngjitet nga punëtori i vjetër
Te burri i shtetit një merak,
Ose të zbresë nga burri i shtetit,
Qederi i madh te bujku plak.

Dhe mua gjumi mos më marrë
Për farën që në fushë s'mbiu.
Për librin tim të keq fshatari
Të kthehet njëzet herë në brinjë.